

Bilag 2.

Akademisk Arkitektforening.

København, den 26. Februar 1932.

Det er Bestyrelsen for Akademisk Arkitektforening bekendt, at det i Landstinget den 14. Oktober 1931 fremsatte „Forslag til Lov om Enerets-Benævnelse for særlig Uddannelse“ har foranlediget en Henvendelse til det ærede Udvalg, underskrevet af 10 Arkitekter, hvori disse paapeger de Farer for Samfundet og for Arkitektstanden, som Lovforslaget efter deres Mening indebærer.

Da Lovforslaget — saaledes som det udtales i Betænkningens Indledning — i væsentlig Grad er foranlediget af Akademisk Arkitektforening, mener dennes Bestyrelse at burde tilkendegive det ærede Udvalg sit Syn paa de i ovennævnte Henvendelse fremsatte Betragtninger.

Den deri fremførte Opfattelse — at det vilde være uheldigt saavel for Samfundet som for Arkitektstanden, hvis det ved Gennemførelsen af en saadan Lov blev gjort umuligt for selvstændige Naturer, der er naaet frem til fremragende Dygtighed ad andre Veje end de sædvanlige, at erhverve sig Ret til at føre den fastsatte lovbeskyttede Betegnelse — kan vi fuldt ud tiltræde, idet det er vor Overbevisning, at denne Opfattelse principielt deles af alle Akademisk Arkitektforenings Medlemmer. Hvis imidlertid vor Forstaaelse af Lovforslaget er rigtig, synes Bekymringer i denne Henseende at være overflødige, idet Lovforslaget ikke ses at fastsætte nogen Bestemmelse om, hvor og hvorledes Uddannelsen skal foregaa, men kun taler om en offentlig, kontrolleret afsluttende Prøve.

Lovens Betydning vil efter vor Mening komme til at bestaa i:

- 1) at de byggende Borgere derigennem beskyttes imod at blive ført bag Lyset af Folk, der benytter Arkitekt-Betegnelsen uden at være i Besiddelse af den Uddannelse og faglige Indsigt, som er og bør være de naturlige Forudsætninger for Betegnelserns Anvendelse, og derved forledes til at lægge deres Byggeri i ukyndiges Hænder;
- 2) at den Beskyttelse, Erhvervets virkelig uddannede Udøvere opnaar ved at faa Eneret paa en Betegnelse, der er Bevis for, at de har gennemgaaet den fornødne Uddannelse og besidder en faglig Indsigt, som ikke kan formodes at være til Stede hos dem, der mangler en saadan Uddannelse, vil opmuntre til virkelig Studium og Dygtiggørelse.

Saafernt en Lov som den foreslaaede maa antages at faa Betydning i disse Henseender, bør Hensynet hertil neppe paavirkes af Hensynet til den ringe Ulejlighed, det vil kunne volde de omtalte selvstændige Naturer, der paa anden Maade mener at have erhvervet sig den fornødne faglige Uddannelse og Dygtighed — hvis dette da er Tilfældet —, at dokumentere dette ved at aflægge den i Loven omtalte Prøve og derigennem blive berettigede til at føre den lovbeskyttede Betegnelse.

At Loven skulde bevirke, at „de ikke særligt uddannede“ hindres i at deltage i almindelige Konkurrencer og derved afskæres fra at vise deres Evner og Ideer, er neppe sandsynligt; men selv om den i Henvendelsen i saa Henseende udtalte Frygt var begrundet, burde dette ikke tillægges nogen Betydning, da Loven efter vor Opfattelse aabner Adgang for de paagældende til, ved den omtalte Prøve,